

ת"ד 6262/08/18 - מדינת ישראל נגד ולדימיר וייסמן

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 6262-08-18 מדינת ישראל נ' וייסמן
תיק חיצוני: ת.ד. 2380803092018

בפני	כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ולדימיר וייסמן

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות המיוחסות לו כמפורט בכתב האישום:

נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סטייה מנתיב נסיעה, בניגוד לסעיף 40 לתקנות התעבורה והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. כמצוות החוק, מתחם העונש ההולם לעבירות אלו בהתאם להוראות החיקוק הינו פסילה בפועל החל מ-3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

כל שעומד בפניי הינן עובדות כתב האישום, אשר מתארות תאונת דרכים שנגרמה בעקבות סטייה של הנאשם מנתיב נסיעתו ושבעקבותיה נחבל הוא, שתי נוסעות ברכבו והנהג המעורב.

לא הוצגו מסמכים רפואיים באשר לחבלות שנגרמו ולכן נראה כי מדובר בתאונה שתוצאותיה קלות אולם, נסיבות קרות העבירה הן חריגות ומצביעות על חומרה.

הצדדים הציגו הסדר טיעון לעונש, הנעוץ בין היתר, בכשלים ראייתיים כבדי משקל וחזקה על המאשימה ששקלה את כל השיקולים בטרם הגיעה להסדר האמור.

ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם פסילה בפועל בת 60 ימים, פסילה על תנאי וקנס ואילו ב"כ הנאשם רשאת לטעון באופן פתוח גם שלא להשית פסילה בפועל כלל.

ב"כ הנאשם ביקשה להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בהיותו נכה בשיעור 100%, עם הגבלה באי יציבות

בהליכה והציגה אישורים רפואיים תומכים. עוד ציינה, כי הנאשם זקוק לטיפולים ומעקבים רפואיים מידיים ותכופים והציגה אישורים גם לעניין זה.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם גר במועצה אזורית אשכול ואין כמעט תחבורה ציבורית באזור, ציינה כי לאשתו אין רשיון נהיגה, כי היא חולת סרטן והנאשם הוא היחיד הסועד אותה היות ואין להם ילדים. עוד ציינה כי איתם בבית גרה האמא של אשתו, אשה בת 81, אשר גם היא תחת טיפול ואחריותו.

ב"כ הנאשם ציינה כי במקום בו הוא גר ישנם אזעקות "צבע אדום" וגם בגלל סיבה זו חייב להתנייד עם הרכב.

הנאשם ביקש לשאת דברו ובהתרגשות ביקש להתחשב במצבו האישי שלא להשית עליו פסילה בפועל.

הופיע בפניי נאשם נורמטיבי, האוחז ברשיון נהיגה משנת 1992, לחובתו 58 הרשעות קודמות, אחרונה מסוג קנס בשנת 2017 ולפניה עבירה משנת 2001. ניכר כי הנאשם תיקן התנהלותו בדרכים וכי במשך 18 השנים האחרונות, התנהלותו בדרכים הינה ללא רבב.

כעולה מכתב האישום, הוראת חיקוק מספר 1 אשר יוחסה לנאשם מצויה בתוספת השנייה של פקודת התעבורה ולכן טומנת בחובה פסילת רשיון הנהיגה לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה אינה חובה מוחלטת ויש שיקול דעת לבית המשפט במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות שלא להורות על פסילת רשיון נהיגה בפועל.

ב"כ המאשימה ביקש לאמץ את הרף העליון של ההסדר ללא נימוק מיוחד. יחד עם זאת עולה, כי המאשימה בחרה שלא לפסול את הנאשם פסילה מנהלית משמע, אף היא חשבה כי לא נשקפת מסוכנות מהמשך נהיגתו סמוך לקרות התאונה.

מבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מיוחסת לנאשם התנהגות של סטייה מנתיב ללא עבירה נלווית. נסיון העבר מלמד כי הבחינה באם המאשימה מייחסת לנאשם קלות ראש, או חוסר זהירות בגרימת התאונה היא בהתאם לעבירה הנלווית המיוחסת לנאשם באותו כתב האישום. שכן, באם מיוחסת לנאשם עבירה נלווית עם חובת פסילה אזי מאשימים הם בקלות ראש.

במקרה שבפנינו, אין עבירה נלווית ולכן לדידי, ראוי היה לייחס לנאשם נהיגה בחוסר זהירות אולם, נראה כי בשל נסיבות קרות התאונה, נסיבות שאינן קלות, ייחסו לנאשם קלות ראש.

בנסיבות מקרה זה, מצאתי מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובעובדה כי מדובר בנאשם אשר סובל מבעיות בריאות המגבילות את הליכתו, מדובר בנאשם אשר סועד את אשתו, אשר חולה במחלה קשה וצריכה אף היא להתנייד לטיפולים רפואיים ואף סועד את חמתו, אשה כבת 81, כאשר הוא היחיד בעל רשיון נהיגה במשפחה.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה מאוזנת שלא כוללת פסילה בפועל של רשיון הנהיגה. התרשמתי כי מקרה זה אינו מאפיין את התנהלות הנאשם בדרכים וכי מדובר למעשה במעידה חד פעמית עברו.

לאור מכלול הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש, לאזן בין רכיבי הענישה ולא להשית פסילה בפועל, בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה. לא מצאתי מקום לקטוע יתר על המידה את התנהלותו היומיומית של הנאשם, בהיותו מפרנס את משפחתו ובעודו נזקק לטיפול רפואיים תכופים המצריכים נסיעות לבתי חולים הממוקמים במרוחק מביתו.

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, מצאתי לזקוף לזכותו את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות ראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתו ועברו התעבורתי, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 600 ₪, שישולם בתוך 90 יום.

2. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

3. הנאשם יחתום על התחייבות כספית ע"ס 1,500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע בגזר דין זה למשך שנתיים מהיום.

הנאשם יחתום על כתב ההתחייבות בתוך 30 יום במשרדה של באת כוחו, אשר תעביר את ההתחייבות החתומה למזכירות ביהמ"ש בתוך התקופה האמורה.

במידה ולא יחתום - יאסר למשך יומיים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ט, 04 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.